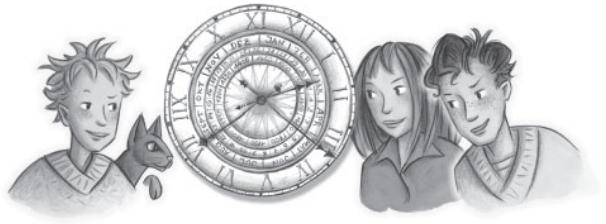
Фабиан Ленк

Детективи
с машина на времето

Подпалвачът на Рим

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Die Brandstifter von Rom
© 2006 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Подпалвачът на Рим
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-741-1

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането си, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Безспорен факт

Леон погледна през прозореца и въздъхна. Времето в Зибентан през последните две седмици беше наистина досадно – не спря да вали и чак днес слънцето най-после се показа. Пролетта наближаваше, първата трева се зеленееше около игрището.

Ех, да можеха сега да направят един мач – вън, на игрището... Представи си как дриблира, прави ножица във въздуха и забива гол.

За съжаление обаче, бе в класната стая и заедно с Юлиан и Ким имаха час по история при Тебелман. Дребничкият учител, застанал пред дъската, изглежда, въобще не забелязваше промяната във времето. Вероятно и не го вълнуваше особено, помисли си Леон. Времето няма особено значение за него, да не говорим за спорта.

Тебелман бе отдаден на професията си, умееше да направи така, че историята да оживее в часовете му. Колкото до това, дали вън слънцето прежуря, или вали като из ведро – това ни най-малко не го занимаваше. Те-

белман говореше ли, говореше, а думите сякаш се лееха от устата му.

Леон обичаше историята, обаче днес... Момчето погледна крадешком часовника си. До голямото междучасие оставаха цели двайсет минути. Истинска вечност!

Леон се опита да се концентрира върху урока. Темата беше Древен Рим – епоха, която му беше особено интересна. Но след две минути погледът му отново се зарея навън и той забрави къде се намира. Размечта се.

– А ти, Леон, какво мислиш по въпроса?

Леон подскочи.

Тебелман стоеше пред него и усмихнато го гледаше.

– Е, Леон?

– Съжалявам, не чух въпроса – без заобикалки си призна момчето.

Няколко души се изсмяха.

Тебелман сбърчи чело:

– Ами добре, тогава ще повторя въпроса специално за теб. Можеш ли да назовеш някой известен римски император?

Леон си отдъхна, въпросът въобще не беше труден, поне за него:

– Юлий Цезар! – отговори той.

Разнесе се смях и Леон притеснено се огледа. На два чина зад него Ким също се разсмя.

– Вече го казаха – иронично отбеляза Тебелман.

Леон изкриви лице така, сякаш е сдъвкал лимон. Ситуацията беше конфузна.

– Октавиан Август – гласът му прозвуча неуверено.

Отново прозвуча смях.

– Добро утро, Леон, Юлиан току-що го каза – Табелман направо простена. – Имаш право на още един опит.

Още един опит... Леон се замисли и както обикновено в такива случаи, подръпна ухото си.

– Нерон – изстреля бързо отговора и този път не се чу смях.

Тебелман се обърна и закрачи към дъската.

– Нерон – повтори той. – Интересно име, наистина.

– Нерон е подпалил Рим – добави Леон малко по-уверено.

Тебелман рязко се обърна:

– Така... и кой го твърди?

Леон повдигна рамене:

– Това е безспорен факт! Във всеки случай, поне така съм чел или чувал, струва ми се.

Тебелман неодобрително поклати глава:

– Струва ми се, че чутото не е от голяма полза, когато става дума за наука, Леон.

Важни са безспорните факти.

Леон се почувства длъжен да кимне. Но нали това, че Нерон е запалил Рим, е всеизвестен факт, не е ли така?

– Нерон бил император от 54 до 68 г. – заобяснява Тебелман. – Вярно е, че по време на управлението му имало пожар, унищожил голяма част от града. Но кой е бил подпалвачът, остава неясно и до днес.

Един от учениците се обади:

– Гледах един филм – „Кво вадис“, или нещо подобно. Във филма Нерон подпалва града. Беше се качил на терасата на покрива на една къща, пееше със страшен глас и гледаше как Рим изчезва в пламъци и пепел.

– Филм и нищо повече – успокои духовете Тебелман. – Холивуд рядко се съобразява с историческите факти. А съвременната наука изхожда от това, че...

И учителят потъна в дълъг монолог. Този път Леон не изпускаше и дума. Любопитството му се събуди. Ако Нерон не е подпалил Рим, тогава кой го е направил? На чия съвест лежаха хилядите загинали хора? И защо изобщо е избухнал пожар?

– Най-вероятно никога няма да разберем кои са били подпалвачите на Рим – завърши изложението си учителят и погледна часовника си. Всеки момент звънецът щеше да удари. – Всички да излязат навън за междучасието!

Леон, Ким и Юлиан се втурнаха на двора заедно с останалите ученици.

– Най-после отново слънце! Страхотно! – каза Ким.

– Крайно време беше! – радостно добави и Леон, а после сниши глас. – Дали да не направим едно малко пътешествие?

Юлиан го погледна косо:

– Имаш предвид пътешествие във времето с Темпус? – прошепна той.

– А какво друго?

– Искаш да разбереш кой е подпалил Рим, нали?

Леон кимна:

– Точно така. Мисля, че все пак е бил Нерон, въпреки че очевидно няма безспорни доказателства. Така че искам да разбера кой е подпалвачът. А вие?

Юлиан въодушевено кимна.

– И аз изгарям от нетърпение да разбера! – включи се и Ким.

Най-после стана пет следобед. Тогава библиотеката на манастира „Свети Бартоломей“ затваряше. Но щеше отново да се отвори за четирима ревностни и много спе-

циални читатели, благодарение на ключовете, с които разполагаше Юлиан. И не само това! Царството на книгите щеше да им помогне да достигнат до най-съкровената обител – Темпус, стаята на времето.

Ким вече се канеше да излезе от стаята си, за да тръгне към библиотеката:

– Ела, Кия, тръгваме!

Котката, свита на кълбо върху леглото, наостри уши, но не прояви ни най-малко желание да напусне топлото си местенце.

Ким седна до нея и я погали:

– Хайде, мързеливке, искаме да направим малко пътешествие във времето – тихо каза момичето, защото майка ѝ имаше не особено приятния навик да се заслушва в неща, които не са предназначени за нейните уши.

Кия се надигна, измяука тихо и започна да се протяга.

Ким се запита дали е разбрала какво ѝ каза. Нали не е обикновена котка, а вълшебна!

– Този път няма да ходим в Египет, а в Рим – прошепна момичето и в същия миг котката пак седна като подкосена.

– Е, Кия – умолително се усмихна Ким, – не се вкисвай само защото няма да ходим в прародината ти.

Момичето се изправи и тръгна към вратата. Очите на котката внимателно следяха всяка нейна крачка.

– Добре, щом искаш, остани си тук – и Ким отвори вратата. Котката мигновено се размърда и като измяука недоволно, се втурна след Ким.

Малко по-късно Ким, Леон и Юлиан седяха в библиотеката и разгръщаха различни книги, за да се подготвят за пътешествието във времето.

Ким откри биография на Нерон и зачете главата за младежките му години, силно повлияни от Агрипина, властната му и изключително амбициозна майка. Агрипина с всички средства се опитвала да възкачи сина си на трона.

– Чуйте какво пише тук! – подкани ги Ким и зачете на глас. – Агрипина се разпореди да бъде отровен предшественикът на Нерон, Клавдий, който бе неин съпруг. След това се погрижи синът ѝ да се качи на трона. Нерон хладнокръвно заповяда да убият съперника му, младия Британик. Докато е на власт, той е в непрекъснат конфликт със Сената*.

---

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древен Рим и са обяснени в речника в края на книгата.*

– Сенатът? – попита Леон. – Той пък каква роля изпълнява?

Понеже Ким не отговори, Юлиан ѝ се притече на помощ:

– Сенатът създавал законите, контролирал финансите на държавата и назначавал високопоставените държавни чиновници. Сенаторите били много богати и влиятелни хора...

– Ясно! – прекъсна го с усмивка Ким. – Много добре, Юлиан. Ето още нещо интересно. Нерон създал цяла мрежа от шпиони и доносници, тъй като се страхувал, че може да бъде убит. Бил мнителен и безскрупулен, но имал и артистични дарби и бил страстен музикант.

Леон потръпна от ужас:

– Убиец, отдаден на музиката...

Юлиан замислено сбърчи чело. Изглежда, Нерон е бил опасен човек с много лица.

Малко по-късно той откри в книгата снимка на бюст на Нерон. Императорът имаше тясно, правоъгълно лице. Рязко се открояваха големият нос и двойната брадичка. Устата, според Юлиан, беше недоверчиво присвита в лека насмешка.

На Кия май ѝ беше скучно – тя непрекъснато им пречеше и се опитваше да ги накара да ѝ обърнат внимание. Ту побутваше Ким с нос, ту се умилкваше в краката на Юлиан или се разхождаше с високо вирната опашка по отворените страници на книгата на Леон. Но децата не ѝ обръщаха внимание.

– Открих нещо! – тържествуващо извика Леон. – „Пожарът избухна през юли 64 г. недалеч от Цирк Максимус*“. Сега вече знаем къде трябва да идем, ако искаме да видим кой е подпалвачът.

– Нерон искал да хвърли подозрението върху християните – подхвърли Ким. – Или поне така пише някой си Тацит*, живял по същото време.

– Върху християните ли? Но защо?

Показалецът на Ким се плъзна по редовете:

– Тук пише, че по времето на Нерон римските богове вече имали сериозна конкуренция. Апостол Петър* бил пристигнал в Рим и с божията помощ вършел чудеса. Затова все повече римляни се отдръпвали от старите божества и ставали последователи на християнството – Ким замислено погледна Леон и Юлиан, после продължи: – Нерон не можел да допусне това, тъй като то заплашвало стария ред и властта му. Според Тацит Нерон се страхувал, че може да бъде детрониран. Затова обвинил християните

за подпалването на Рим. Това му дало основание веднага да започне да ги преследва!

– Много подло, ако наистина е така – повдигна вежди Леон. – Именно това трябва да разберем. Вече знаем къде е избухнал огънят, което е много важно, защото, доколкото ми е известно, Рим бил огромен град.

Ким хлопна книгата за Нерон:

– В такъв случай можем да тръгваме.

– Нека да погледнем и в няколко други книги – предложи Леон. – Колкото повече знаем, толкова по-добре!

Ким махна с ръка в знак на несъгласие:

– Аз пък искам да тръгваме – настоя тя.

– Добре, но ще бъде доста рисковано пътешествие – предупреди Леон. – Огънят не бил овладян или поне така пише в моята книга. Пожарът унищожил голяма част от града и причинил смъртта на стотици, дори хиляди хора.

– Наистина ли? – попита Юлиан, който стана бял като платно.

– Да – отвърна Леон. – Не е било просто някакъв си пожар. Било е истинска катастрофа. Загинали са хиляди хора.

– И ние ще се окажем точно там... – глухо отрони Юлиан.

– Момчета – въздъхна Ким, – май подмокрихте гащите! Просто трябва да бъдем много по-предпазливи от всеки друг път.

Ким успя да ги убеди и след малко децата избутаха настрани етажерката с книги, зад която беше скрита вратата към стаята на времето. Приятелите минаха през богато украсената врата и се озоваха в света на Темпус, излъчващ синкава светлина. Опипом се придвижваха сред мъглата, изпълнила стаята на времето. Не се виждаше почти нищо. Точно пред Юлиан изплува врата с изписана над нея година и се разнесе зловещ смях. Момчето замръзна. Трябваше няколко пъти да си поеме дълбоко дъх, преди отново да последва приятелите си.

Най-после Леон намери вратата, която търсеха. Над нея имаше голям черен надпис: „64 година“, с фигурки на дяволи и голям мъртвешки череп около него.

– Много гостоприемно, няма що – измърмори кратко Ким.

Кия пък направи гърбица.

– Вярно, че не отиваме в Египет, но там, където отиваме, също е топло – Ким се опита да успокои котката, но тя само изфуча. Момичето остави без отговор протеста ѝ и се обърна към Юлиан и Леон:

– Готови ли сте?

Те мълчаливо кимнаха.

– Добре, да тръгваме тогава – Ким взе котката на ръце и отвори вратата. Зад нея нямаше нищо друго освен тъмнина. Не се чуваше нито звук. В тъмния свят зад вратата цареше мъртва тишина. Но това не спря приятелите. Както винаги при пътешествията във времето, те се хванаха за ръце и се концентрираха върху целта си – Рим. После прекрачиха прага.

Преследвачът

Приятелите се озоваха върху една огромна статуя в древния град Рим. Юлиан, Леон и Ким се спуснаха по гладкия мрамор, сякаш беше стена от светлина, и се озоваха на обширен площад. Никой не забеляза пристигането им, въпреки че в този ранен вечерен час наоколо бе доста оживено. Толкова топло беше, че не полъхваше и най-слаб ветрец. Над милионния град сякаш лежеше похлупак от тежка жега. Статуята изобразяваше мъж в елегантна, падаща на вълни тога*, който свири на лира.

– Но това е Нерон! – възкликна Юлиан, сещайки се за илюстрацията в книгата.

Ким погледна към краката си. Носеше обикновена туника* и сандали, както впрочем и приятелите ѝ.

– Е, не сме толкова шик, колкото императорът – иронично отбеляза тя.

Приятелите всеки път се чудеха на смяната на облеклото по време на пътешествията си във времето. Друга загадка на Темпус, която вероятно никога нямаше успеят